

WINTERPRET MET DE PENHENGEL

Karper in december, januari en februari passief en onvangbaar? **Thomas Hofmeester** (38) weet wel beter en trekt er zelfs tijdens ijskoude winterdagen opuit met zijn penhengel. In en rond zijn eigen woonwijk laat de Spijkenisser zien hoe hij deze winterse penvisserij aanpakt.

TEKST: JUSTIN BURGGAAF > FOTOGRAFIE: REIN RIJKE

Recht tegenover de basisschool van zijn drie kinderen gooit Thomas een handje voer in het water. De plek is niet toevallig gekozen, hij heeft net zijn kinderen naar school gebracht. “Als ik vrij ben, ga ik vaak vissen als de kinderen op school zitten. Lekker in de buurt zodat je geen kostbare tijd verliest. Bovendien zwemt er genoeg karper in onze wijk”, legt Thomas uit terwijl hij alweer onderweg is naar de volgende stek. Bij iedere voerplek zet de karpervisser een klein rood stokje in de grond, zodat hij straks nog exact weer waar hij moet vissen. “Anders lig je misschien net naast je voerplek en vang je helemaal niks.” Uiteraard neemt hij de stokjes daarna weer mee naar huis.

VEEL VOERPLEKJES

Na een half uur voeren staan er maar liefst 15 rode markertjes langs de waterkant van Spijkenisse. “In de winter is de vis passiever, dus dan moet je ze zelf meer gaan zoeken. Door op iedere plek hooguit 10 tot 15 minuten te vissen, kom je vanzelf een vis tegen die tot eten overgaat”, verklaart de penvisser zijn strategie. Bij iedere stek gooit hij één handje voer. Thomas: “Je wilt de vis

aan het azen krijgen, maar niet verzadigen. Daarom gebruik ik geweekt en gekookt duivenvoer, dat is goedkoop en bevat veel klein deeltjes waardoor de vis langer blijft rondsnuffelen.” Daarnaast adviseert hij om – in tegenstelling tot de zomer – zo compact mogelijk te voeren en stekken gerust ook meerdere keren af te vissen omdat het soms twee uur duurt voordat er vis aast.

GEUKTE STEKKEN

Op de eerste stek gebeurt weinig en na tien minuten wandelt de Spijkenisser alweer naar de volgende plek, 100 meter verderop. Hij heeft hier vlak voor de kant gevoerd, op een lange, rechte sloot. Thomas: “In de koude maanden concentreer ik mij uiteraard vooral op de gekte winterstekken, zoals duikers, brugpijlers en rietkragen. Maar ik neem ook altijd wat minder voor de hand liggende plekken mee, zoals deze op een verder saai en monotoon stuk oever. Het gebeurt maar al te vaak dat ik hier ook een vis vang.” Na een minuut wordt zijn theorie bekrachtigd als de pen omhoog komt. Helemaal slaat hij een gat in de lucht. “Ook dat hoort bij penvissen”, verzucht hij.

>>

Met de punt van de pen net onder of net boven water, krijg je bij een aasopname meestal een duidelijke opsteker.

DUIVENVOER EN SUIKER

Voor Thomas bestaat er geen beter voer dan duivenvoer: "Voor nog geen twee tientjes heb je 25 kilo voer. Voor een sessie laat ik ongeveer anderhalve kilo 24 uur weken, daarna kook ik het een half uur en tot slot gooi ik er een paar zakjes vanillesuiker door. Goedkoop en effectief." Als haakaas gebruikt hij bijna altijd blikmaïs. "Werkt het hele jaar, maar voor de variatie kun je ook eens een vlok witbrood proberen."

OPSTEKER

De aanbeten zijn in de winter haast altijd hetzelfde, legt Thomas uit als we naar voerplek drie lopen. "De pen komt vaak langzaam omhoog, voor mij het moment om aan te slaan. Langer wachten doe ik hier niet want er wordt veel gevist dus ze spugen het aas net zo snel ook weer uit." Op de volgende stek – een kleine rietkraag – is het duivenvoer getuige de vele belletjes duidelijk in de smaak gevallen. Behoedzaam sluipt de penvisser naar het water en dropt zijn pennetje bovenop de voerplek. Lang hoeft hij niet te wachten, maar helaas slaat hij ook deze opsteker mis. "Zo stom, nu julie erbij zijn ga ik ineens te veel nadenken wanneer ik zal aanslaan en gaat het fout", lacht hij enigszins beteuterd.

SLIP NIET TE STRAK

Gelukkig blijft de vis azen en krijgt hij nog een kans op deze stek. Al na een paar minuten komt Thomas' pennetje weer omhoog en dit

keer slaat hij vakkundig aan. "Hè, hè", klinkt het. Deze vis is duidelijk al in wintermodus en trekt geen lange sprintjes maar draait vooral wat rondjes onder de top. "Maar vergis je niet, sommige vissen gaan er ook in de winter keihard vandoor hoor." Hij tipt om je slip daarom niet te strak te zetten. "Je vist immers altijd vlak onder de top." Na een korte fotosessie glijdt de schubkarper weer terug in het water. De Spijkenisser stelt voor om naar de volgende plek te gaan. "Hier komen we later nog wel terug."

PASSIEVE VIS

De penvisser is ervan overtuigd dat als een voerplek eenmaal is gevonden, de karper blijft terugkomen. "Zelfs drie uur later wil het weleens lonen om toch nog een laatste poging te wagen – ook als je helemaal geen activiteit ziet", vertelt Thomas terwijl hij zijn pen langs een brugpijler laat zakken. Zijn vermoeden is dat de karper in de winter soms gewoon op de voerplek blijft lig-

gen. "Dat ze de kleine deeltjes bijvoorbeeld laten liggen en alleen af en toe een maïskorrel pakken." Bij de volgende brug wordt zijn theorie bekrachtigd als er geen enkel teken van vis te zien is, maar er wél een aanbeet volgt. Een bescheiden schubkarpertje mag even kort poseren.

WEER OF GEEN WEER

"Dat was nummer twee in een dik uur vissen, zo effectief kan pennen in het late najaar en de winter zijn", jubelt Thomas als we alweer verder lopen. Een voorkeur voor een dagdeel of weertype heeft hij overigens niet. "Zelfs als er ijs ligt, laat ik in de open stukken weleens een pennetje zakken. Naar mijn idee blijven karpers in dit soort ondiepe watersystemen altijd wel enigszins actief en liggen ze nog steeds redelijk verspreid. Een klein beetje wind heeft wel mijn voorkeur." Een weersomslag of hagelbui houdt hem niet thuis en zelfs tijdens de donkere uren gaat hij er weleens opuit. "Als het zacht weer is, pak ik na het eten regelmatig een uurtje mee. Breekstaafje erop en gaan."

VIJF CENTIMETER

Voordat Thomas zijn montage laat zakken op de volgende stek, zoomen we eerst eens in op zijn montage. "Die is bij mij het hele jaar hetzelfde, alleen in de winter vis ik iets subtieler omdat de vis voorzichtiger aast. In plaats van 26/00 hoofdlijn, zit er nu 22/00 op." Op de hoofdlijn komen achtereenvolgens een stoppertje, een wartel met daaraan een zes grams dobber, weer een stopper en een enkele hagel met daarna

>>

'MET BEHULP VAN RODE STOKJES WEET IK NOG EXACT WAAR DE HAND VOER LIGT'

'Meestal vormen twee of drie korrels blikmaïs mijn haakaas'

In de winter bestaat de drill vaak uit slechts wat rondjes onder de top.

haakmaatje 10. "Het hageltje is iets zwaarder dan het drijfvermogen van de dobber waardoor het hageltje goed op de bodem ligt. Zodra het aas wordt opgepakt door een vis, komt ook de hagel los van de bodem. Omdat er verder geen enkel gewicht op de lijn zit, komt dan dus ook de dobber omhoog." Wel past de penvisser 's winters de lengte tussen de hagel en haak aan. "Die houd ik vrij kort, zo'n vijf centimeter. Waar die 's zomers met gemak het dubbele daarvan mag zijn."

LIJNZWEMMER

In het kommetje waar we nu staan heeft Thomas wederom op nog geen 30 centimeter uit de kant een voerplek gemaakt. "Ver vissen doe ik zelden, zo kort onder het kantje vis je veel scherper. Mijn pennetje staat zo afgesteld dat deze vaak net met het puntje onder water staat. Zodra de antenne door het wateroppervlak komt, is het een aanbeet. Kijk, zag je dat? Een lijnzwemmer. Met deze montage herken je een lijnzwemmer meteen. Dan beweegt de dobber horizontaal door het water en komt de antenne niet uit het water." Lang hoeven we daarna niet te wachten want na een minuut of vijf explodeert het water. Een grotere vis is duidelijk nog niet in wintermodus en laat Thomas alle hoeken van het water zien. Met drie vissen op de teller in nog geen drie uur vissen is dit een mooie afsluiter van een koude ochtend.

Thomas vist vaak kort onder de kant en blijft dan zelf op gepaste afstand

